

mission afgav, blev Grundlag for det Forslag, som den nuværende Justitsminister efter Systemskiftet forelagde for dette Ting. Jeg har aldrig kunnet forstaa, at det var forsvarligt, at man, efter at man havde haft en fri Forfatning i 50 Aar, fremdeles maatte leve under Enevoldsmagtens Retsordning og Enevoldsmagtens Retspleje. Vi have sikkert alle sammen baade i det offentlige og ikke mindst i det politiske Liv følt Savnet af, at den fri Forfatning savnede en Baggrund eller en Grundpille i en Retsordning, der støttede sig til selve Befolkningen.

Jeg beklager imidlertid, at der endnu er saa store Divergenspunkter mellem Tingene angaaende denne store og vigtige Sag, men jeg kan slet ikke forstaa det Standpunkt, som den ærede sidste Taler og hans Meningsfæller indtage, at man overhovedet ikke vil fortsætte Behandlingen af en Sag, der i Virkeligheden er saa stor og betydningsfuld som den foreliggende. Jeg vil ønske og haabe, at denne Sag ved fortsat Forhandling mellem Tingene gennem et eventuelt Fællesudvalg maa føres til et for Befolkningen heldigt Resultat, saa at man snart maa komme til en ny Retsordning i Overensstemmelse med den Aand og Tanke, der ligger til Grund for Grundlovens Løfteparagraffer.

Det er jo en Skavank ogsaa ved den nuværende Retsordning, at Befolkningen staar saa fremmed og ukendt lige over for hele vor Retspleje. Jeg tror heller ikke, at nogen Samfundsklasse kan være tjent med, at der Aar efter Aar udvikler sig større og større Mistillid til den nuværende Retsordning, thi det gør vore Samfundsforhold utrygge, i Stedet for at vi fra alle Sider skulle gøre et Fremskridtsarbejde for at faa en Retsordning, hvilende paa et saadant Grundlag, at Befolkningen var i Forstaaelse dermed, saa den kunde virke opdragende for Befolkningens Udvikling.

Der er imidlertid et svagt Punkt ved Forslaget, som det nu foreligger, og det er den økonomiske Side. Det er jo desværre ikke oplyst, hvilken Bekostning en Retsordning som den her foreslaaede vil medføre, men jeg haaber, at det skal lykkes ved fortsat Forhandling mellem Tingene at komme til nogenlunde Klarhed over, hvorledes den finansielle Side af Sagen stiller sig, hvilke Fordringer der i økonomisk Henseende vil blive stillet til Befolkningen ved Gennemførelsen af en saadan ny Retsordning. Sagen er imidlertid i og for sig saa stor og betydningsfuld, at jeg og mine Meningsfæller gerne ville

stemme for Sagens Overgang til Landstinget og for en fortsat Behandling af denne store og for Samfundet saa betydningsfulde Sag.

Alfred Christensen: Jeg hørte med megen Interesse paa det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller), der talte paa Højres Vegne. Nu have forskellige Talere talt paa Højres Vegne, og jeg kan sige, vi have alle sammen været glade ved, at vi endelig fik Højre at høre og fik det at høre paa den Maade, Højre har talt, thi det var god gammel Højretale. Det var ikke Gaaen paa Akkord, ikke „Frihed og Fremskridt“ og ikke Reformers Gennemførelse, men „Stop op!“ og Reaktion over hele Linien; saa det ærede Medlem skal aldeles ikke tro, at jeg eller mine Meningsfæller paa nogen mulig Maade ere forargede over det ærede Medlems eller hans Venners Holdning. Tværtimod, jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende er taknemmelig over, at de Herrer forholde sig saadan, thi det er den Vej, ad hvilken vi her i Venstre ere vante til at kæmpe gode Reformere frem, nemlig mod Højres Modstand; have vi den at kæmpe imod, pleje vi at føre den gode Sag til Sejr.

Det lod dog i hvert Fald til, at der mellem de Herrer, der optræde som Ordførere for Højre — jeg ved ikke, om de have tænkt over Sagen eller have talt om den indbyrdes —, men det lod til, at der var forskellige Nuancer mellem dem, det var, som om den ene ikke stoler paa den anden, og det var, som om det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds her er kommet til Stede for, jeg vil ikke sige at være Lappeskrædder, men for at være Reparator og raade Bod paa de store Huller og den Skade, der skete for Højre i Gaar. I Gaar tog nemlig Højre Skade, det var ikke Venstre eller Retsreformen, der tog Skade i Gaar, men jeg vil sige som den ærede Taler (Berntsen), der nys satte sig, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds har ikke blot ikke overbevist mig, men egentlig ikke gjort noget forstaaeligt Indtryk paa mig; og det gør mig ondt, da det ærede Medlem er Logiker og en Mand, der taler godt og taler tydeligt, saa gør det mig ondt, at den Tale ikke har virket anderledes paa mig. Det ærede Medlem var i Modsætning til forskellige af sine Meningsfæller kommet saa langt ind paa Retsreformen og paa Højres Stilling dertil, at han mente, at Højre lige saa vel som de andre Partier burde tage en positiv Stilling til denne